

SNOVI NAŠE MLADOSTI

Džin Adams

Posvećeno

Svim sanjarima sveta.

Nikad se nemojte odreći svojih starih snova.

Prvo poglavlje

„Kejn?“

Prepoznavši ga, Ema Devenport je s uzdahom izgovorila njegovo ime. Primakla se ogradi i provirila s terase na prvom spratu hotela *Delfin*, da bolje vidi crnokosog muškarca za volanom tamnocrvenog kabrioleta. Pre nego što je stigla da razmisli, iz sveg glasa viknula je njegovo ime: „Kejn!“

Digao je pogled i zaštitio oči od bleštavog februarskog sunca. Za dve sekunde izraz lica promenio mu se triput, od iznenađenja, preko začuđenosti, do ozarenosti. „Ema? Em, jesi li to ti?“

Krpa joj je ispala iz ruke i bućnula u kofu, poprskavši je po bosim nogama. Nije to ni primetila.

Kejn se vratio, uzdah joj se oteo pravo iz duše.

A onda ga je prigušila.

Kejn Hanter bio je, u pubertetu, njen junak, prijatelj, život – njen ljubavnik.

A sada joj je njihova ćerka bila ceo svet.

Jedino što je od njega imala za poslednjih devet godina bila je Sara. Kad god bi pogledala ćerki u oči, u iste one poput različka plave oči, videla bi Kejna.

Svim srcem želela je da veruje da će se jednog dana vratiti, iako joj je razum govorio da se to neće desiti. Bila je uverena da je opasni momak zauvek otišao iz malog grada koji ga je prezirao. Sada se vratio. Ali promenio se.

Nema više izlizanih, tesnih, crnih farmerki i majica bez rukava, koje se oblikuju prema njegovom vitkom, mišićavom telu. Umesto toga, na njemu je besprekorno sivo odeo. Kosa crna kao ugalj nekad mu je dosegala do ramena, a sada je kratko podšišana, poslovno i uredno.

„Nisam očekivao da ću te zateći ovde“, rekao je, očigledno iznenađen.

Njegove reči ubole su je u srce, ali uspela je da zadrži osmeh. „Nisi? Kako to?“ *Pa, zašto si onda došao?*

„Imaš slobodan dan?“

Sad se ona iznenadila. Namrštila se. „Slobodan dan?“

„Ne radiš kao stjuardesa? Koliko se sećam, to ti je bila najveća želja. Tada si čvrsto odlučila da postaneš stjuardesa.“

Njen osmeh rastopio se u tužnim mislima o tome šta je sve mogla biti. „Nije mi to pošlo za rukom.“ *Umesto toga, imam tvoje dete.* Misli su joj zasule svest kao meteorska kiša. Šta bi rekao kad bi saznao da ima ćerku od devet godina? Htela je da se izlance, i kaže mu da imaju dete, plod njihove ljubavi, ali unutrašnji glas opominjao ju je na oprez.

Šta ako je oženjen? Ako ima decu? Srce joj se steglo. Kako bi podnela da joj kaže da se njegov život sad vrti oko neke druge žene? Majke njegove dece?

Ta misao zabola joj se kao nož u srce. Činilo joj se da nikad u poslednjih deset godina nije bila usamljenija.

„Zašto?“

Kejnov dubok glas prekinuo je tok njenih misli, nakašljala se i oslobodila knedle koja joj je rasla u grlu. „Neću da se dovikujem ovako da nas ceo grad čuje. Nemoj više da zevaš gore. Uđi!“

Nasmejao se gromkim smehom iz dubine grudi. Ako ništa drugo, to se nije promenilo. „Evo me, dolazim!“

Brzo ga je osmotrila dok je izlazio iz kola i protezao noge. Iako je još uvek bio vitak, ipak se malo popunio. Muškarcu visokom preko metar i devedeset, to je dobro stajalo.

Pre deset godina izgledao je gladno, kao da je željan nečega što nikad neće imati. Sad je izgledao da kao da ima sve što

je ikad poželeo. U ono vreme mislila je da je toliko zgodan da obara s nogu. To se nije promenilo. Javile su se stare čežnje.

Svakog jutra budila se s Kejnom u mislima, pitajući se da li će ga tog dana videti. Radost bi joj ispunila srce kad bi ga videla, a razočaranje kad ne bi. Žudela je za njegovim dodirrom. Bilo bi dovoljno i da je samo drži za ruku, ali on je izbegavao svaku bliskost s njom – u početku.

A onda, kad su se jednom dodirnuli, više se nije moglo nazad, nije bilo povratka. Barem za nju.

Trgla se kad je zalupio vrata kola. To ju je pokrenulo. „Bože! Upomoć!“

Zgrabila je kofu, požurila unutra, zaustavila se na tren i prostenjala kad je ugledala svoj lik u ogledalu toaletnog stočića.

Šta li će pomisliti o njenom izgledu?! Pohabani šorts od teksas platna, bluza mokra od ribanja drvenarije prozora na vratima terase. Ne dočekuje se u prnjama stari ljubavnik – ili prijatelj. A pogotovo kad je tako doteran. Nije, međutim, bilo vremena za presvlačenje.

Isplazila se odrazu u ogledalu, istrčala iz sobe, ubacila kofu u lavabo perionice na kraju hodnika, i zamalo pala niz stepenice dok je jurila ka recepciji.

I Kejnu.

Kejn Hanter zagladio je kosu i dlanom prešao duž potiljka i vrata, posmatrajući oronuli hotel *Delfin*. Patiki Bej nije se mnogo promenio, ali šta se desilo s *Delfinom*?

Nekad je bio oličenje elegancije, spona s odavno zaboravljenim svetom lepote.

Svetom koji je nekada mrzeo, kome nije pripadao. Svetom koji ga nije voleo.

Sada je zbog farbe koja se ljuštila s fasade hotel izgledao oronulo i zapušteno. Kao da ga je trebalo odavno srušiti.

Uspomene su mu se uskovitlale. Uspomene na mladu, nevinu devojku, prijatelja, jedinu osobu u Patiki Beju kojoj

je, osim njegove majke, stalo do njega. Bilo joj je važno da je živ i zdrav. Da ima snove i želje. Voleo je tu devojk. Bože, kako ju je voleo!

Sećanja su navirala. Na kraju, postala mu je više od prijatelja. Pružila mu je utehu, ljubav i toplinu u bezosećajnom, surovom svetu. Pitao se seća li se i ona noći pod zvezdama na plaži u Kristal Kouv.

Ali te lepe uspomene smenile su ružne, koje su ga zaokupile, i potisnule misli o ljubavi. Setio se njenog oca Džordža, koji ga je mrzeo samo zato što se sprijateljio s Emom. Prostenjao je. Da li je još živ?

Džordž je bio čovek pun predrasuda. Siromaštvo je smatrao boleštinom. Govorio je da Kejn i njegova majka nisu ni zaslužili više od straćare u kojoj su živeli. Ipak, Kejnov najveći greh bio je što nije imao oca.

Povremeno mu je Džordž davao sitne poslove u hotelu, ali ne zato što je bio dobrog srca. Bio je bezdušan. To je radio da bi mu se rugao pred Emom. U to vreme Kejn je bio silovitog temperamenta, nasilne prirode, i Džordž je uživao da ga provocira kad god bi mu se ukazala prilika. Eme radi, nije sebi dozvolio da izgubi nerve.

Nasmešio se kad se toga setio. Iako je trebalo da se drži podalje, prihvatao je te poslove samo da bi bio blizu nje. Ona to nije znala. A nije ni Džordž.

Iznenadilo ga je što je Ema i dalje tu. Pretpostavljao je da je odavno otišla nekud, u Singapur ili London. Možda čak i u Kaliforniju. Da ga je zaboravila. Da je udata za nekog aristokratu ili filmsku zvezdu. Ili pilota.

Otišao je s Novog Zelanda u potrazi za srećom. I našao je to što je tražio, ali nešto je nedostajalo.

Pogled mu je odlutao ka moru i ostrvima, iza pohutukava* stabala koja su ovičavala put, prizivajući uspomene.

---

* Pohutukava (lat. *Metrisideros excelsa*), božićno drvo – zimzeleno drvo iz porodice mirta (lat. *Myrtaceae*), endemska vrsta s pacifičkih ostrva (Novi Zeland, Filipini, Polinezija, Malezija); može da naraste do 25 metara, uzgaja se zbog predivnih, ukrasnih cvetova koji mogu biti crveni, ružičasti, narandžasti, beli, žuti. (Prim. prev.)

Zvuk talasa koji su zapljuskivali plažu preko puta hotela, miris slane vode, opor kao onog dana kad je otišao iz grada. Nasmehio se, udahnuvši punim plućima okrepljujući, slan vazduh. Galebovi su kreštali i kružili oko hrane koju su im deca bacala. Ema i on su nekad isto tako hranili galebove.

Setio se njenog zaraznog smeha, odjekivao mu je u mislima. Bio je vedar samo u njenom društvu. U tim danima imao je malo razloga za smeh.

Odmahnuo je glavom u pokušaju da se oslobodi sećanja i okrenuo se da uzme kofer sa zadnjeg sedišta kabrioleta. Zastao je na tren, a onda se uputio ka vratima s izrezbarenim staklima na kojima su delfini iskakali iz talasa. I dalje su tu.

Godine su se odmotale kad je zakoračio, kao mnogo puta ranije, na prvi od tri betonska stepenika. Stao je. Stomak mu se stegao. Šta on radi ovde? Nije trebalo da dolazi.

Prošlost ga je vukla kao sidro koje čamcu daje malo prostora za manevrisanje dok ga čvrsto drži na talasima. Zadrhtao je uprkos suncu koje mu je grejalo leđa.

Nemaš čega da se plašiš, govorio je njegov um. Dva dana biće dovoljno. Sasvim dovoljno da istera duhove prošlosti, da se pročisti od iznenadne, neodoljive potrebe da se vrati u Patiki Bej.

Nije računao da će Ema biti tamo. To je bio problem.

Ema je stigla do recepcije nekoliko sekundi pre nego što je Kejn ušao, tako da nije imala vremena da se sredi. Gospode, baš je bila neuredna!

Napućila je usne prkosno. Deset godina nije ni čula ni videla Kejna. Zašto bi ga uopšte interesovalo kako ona sada izgleda?

Vrata su se zalupila za njim, uz tup udarac. Njegova dugačka senka pala je preko zlatno-zelenog tepiha u foajeu.

Snagom volje prisilivši puls da uspori, pravila se da proučava knjigu gostiju i pripremala osmeh. Digla je glavu, nadajući se da joj usta ne izgledaju kao da su zabetonirana.

Srce joj je poskočilo kad je krenuo predvorjem ka njoj istim onim arogantnim korakom, s tamnobraon kožnim koferom u ruci. Jaknu je držao kažiprstom preko ramena. U njegovoj pojavi bilo je neupadljive elegancije, od bele košulje sašivene po meri, do dobro skrojjenih, sivih pantalona.

Znatiželjnim pogledom skenirala mu je lice u potrazi... za čim? Oživljenim uspomenama? To lice nije očekivala da će ponovo videti – oči tamnoplave kao različak, prav nos, visoko postavljene jagodice i fino izvajana usta.

„Kejn.“ Ispravila je leđa kao da je naletela na nekog praiskanskog grabljivca. „Drago mi je da te ponovo vidim.“ Da li je taj prigušeni glas bio zaista njen?

„Drago ti je?“ Spustio je kofer, prebacio preko njega lepo skrojenu jaknu, stavio ruke na uske kukove i zagledao se u nju čvrstim pogledom. „To je sve što imaš da kažeš posle deset godina?“

Bilo je glupo što je to rekla, ali jedva je i disala. „Deset godina?“, izvalila je u uzaludnom pokušaju da joj glas ostane vedar. „Bože, zar je toliko vremena prošlo?!“

„Da.“ Klimnuo je glavom, ali nije skidao pogled s nje. I namršti se kao da nije smela to da zaboravi. Tople suze pretile su da joj se popnu uz grlo na pomisao o izgubljenoj mladosti. Nevinosti. Izgubljenoj ljubavi. Uzalud je pokušavala da ih proguta.

Svesna da sve pliće diše, Ema je dozvolila radoznom pogledu da se posveti njegovoj pojavi. Nije bilo ni traga od buntovnog mladića, lošeg momka koji je otišao iz Patiki Beja mrzeći svet i ljude. Dvadesetogodišnjak u iznošenim farmerkama, nepristojnog ponašanja, koji je vodio ljubav s njom na mesecom obasjanoj plaži u Kristal Kouvuu, i koji je dva dana kasnije otišao iz grada, nije čovek koji je sad stajao pred njom.

Sve na njemu govorilo je o uspehu, a ona... Borila se za opstanak, Sarin i svoj, i gubila je bitku, iako je davala sve od sebe.

Nateravši se da zadrži osmeh, zurila je u njega. „U pravu si. Vreme leti.“ Očima ju je procenjivao kao da pokušava da nađe smisao u njenim rečima, ali ništa nije rekao.

„Pa, hoćeš da uzmeš sobu?“ Nadala se da joj glas zvuči ravnodušno.

Počastio ju je ironičnim osmehom, koji nikad nije sasvim zaboravila, naslonivši se laktom na pult. „Da, pa zato i postoje hoteli.“ Sad joj je bio bliže.

Volela je da ga vidi nasmejanog. A retko joj se pružala prilika.

Ugušila je uzdah i ovlažila usne. „Većina sad odseda u *Plavim vodama*, u novom motelu.“

Klimnuo je glavom, ispravio se i pomerio noge. „Video sam novi motel kad sam ulazio u grad. Otkad je tu?“

„Od pre dve godine.“ Srce joj se još više stislo kad su oči upile detalje: njegovu zlatnu kožu, lepo manikirane nokte. „Soba za jednu noć?“

„Na nekoliko dana, ako je moguće. Treba da obavim neke stvari.“

Nekoliko dana? I to je sve? Ema je klimnula glavom i spustila pogled na knjigu gostiju pre nego što je stigao da primeti da su joj oči vlažne. „Samo da pogledam.“ Igrala se olovkom bezuspešno pokušavajući da smiri drhtanje ruku i praveći se da proučava koje su sobe slobodne.

Ali bilo je besmisleno pretvarati se. Svako bi mogao da vidi da je *Delfin* prazan, iako je bio početak februara, špic letnje sezone.

„Puni ste, Em?“

Nije ni trepnula na iznenađenost u njegovom glasu, uzdahnula je spremna da slaže, svesna da od toga neće biti nikakve vajde. „U stvari, nismo. Tražila sam ti sobu s pogledom na more.“

„Hvala! Sjajno!“

Okrenula je ka njemu knjigu gostiju. „Upiši se, odvešću te do sobe.“

„Nemoj zbog mene da razvlačiš crveni tepih, pozovi portira.“

„Ja sam portir.“

Obrve su mu se skupile, pa raširile, i ironični kez opet se pojavio. „Hej! Pereš prozore, radiš na recepciji, a sad si i portir! Impresioniran sam.“

Veseo ton u njegovom glasu nije ublažio nervozu koja je rasla ispod njene prividne smirenosti. Podsmevao se. Njenoj nevolji. To je bolelo. Ne bi to uradio pre deset godina.

Niti je uvek bio ovako samopouzdan i siguran u sebe. Trudio se da bude, ali to je uglavnom bila gluma. Kad bi ostali nasamo, otkrio bi se pravi Kejn koji je umeo da spusti gard i dopuštao joj da vidi koliko je ranjiv.

Kao i ona, gajio je velike nade, imao velike snove. Snove o menjanju sveta, mada nikad nije baš tačno znao kako to treba izvesti. Pričao je da će otići iz grada i da će se obogatiti jer znao je da u Patiki Beju za njega nema mesta. Često su njih dvoje razgovarali o budućnosti.

U tom osetljivom uzrastu, s petnaest godina, želela je da ima moć da mu ostvari snove – maštao je da će započeti sopstveni posao i da će biti toliko uspešan da će mu ceo svet odati priznanje.

„Možda ću čak kupiti *Delfin*“, rekao je jednom, i nasmejao se. „Ili, još bolje, sagradiću veći i bolji hotel, i preuzeću sve Džordžove goste.“

I ona se nasmejala. „Mnogo ti hvala! A šta će, u tom slučaju, biti sa mnom? *Delfin* će možda biti moj jednog dana.“

Sad je izgledao kao da su mu se svi snovi ostvarili, i kao da mu ona i njene moći nisu potrebni.

Stisla je usne i ošinula ga pogledom. „Ovde ne biramo posao.“

Pogledom je prešao predvorjem. „I šta bi sa svim onim planovima da postaneš stjuardesa i proputuješ svet? Isplanirala si, sećam se, do detalja budući život.“

Emu je promenila pozu i prebacila se s noge na nogu. „Prosto, nije se tako desilo.“

„Zašto? Vredno si učila francuski i japanski. Mislio sam da ćeš biti savršena, pogotovo s tvojim iskustvom u radu s ljudima.“

Osmeš joj nije sasvim zamro. Slegla je ramenima. „Takav je život.“ Dala mu je olovku da se potpiše i skrenula pogled da ne vidi tugu u njenim očima.

Njeni snovi prekinuti su rano jednog prolećnog jutra, kad je meko, ružičasto svetlo svitanja prosulo biserni sjaj preko neba. Čula je motor bučnog, starog forda. Kejn je odlazio, okrenuo je leđa primorskom gradiću koji ga je prezirao. Okrenuo joj je leđa. Dotrčala je do prozora taman na vreme da vidi crvena zadnja svetla automobila koja su se uputila ka jugu.

Nije stao ni da kaže *zbogom*.

Nimalo joj nije pomoglo to što je znala da će otići. Nije imao razlog da ostane – čak ni zbog nje. Očekivalo je da će to biti bolno, ali nije bila spremna za mučnu, neumoljivu prazninu potpuno slomljenog srca.

Plakala je celog dana – i sledećih nekoliko dana.

Svesna da je otišao zauvek, ali u nadi da će se jednog dana vratiti, Ema je uzalud pokušavala da ga izbacila iz misli, usredsredila se na snove o karijeri stjuardese i o tome da će proputovati svet.

Nekoliko nedelja kasnije, i ti snovi su umrli. Otkrila je da je trudna, i da ju je Kejn ostavio da se sama stara o njihovom detetu. Njoj, koja tek što se oprostila od svog detinjstva.

A sad je bio tu, na pola metra od nje. Dovoljno je samo da ispruži ruku...

Trebalo bi da mu kaže za Saru, ali ne može mu to tek tako sasuti u lice. Najbolje je sačekati, da se bolje upozna s njegovom životnom situacijom.

Možda je dobro ispalo što je Sara kod najbolje drugarice Tifani, na porodičnom imanju. Biće tamo još nedelju dana, do kraja letnjeg raspusta.

„I dokle ostaješ?“

Vratio joj je knjigu gostiju. „Kao da ti nije drago što vidiš starog prijatelja.“

„Svašta! Naravno da mi je drago.“ Naterala je usne da se razvuku u onaj grozan, usiljen osmeh. „Prosto sam iznenađena, to je sve.“ S oklevanjem je dodala: „Prošlo je mnogo vremena.“ Volela bi da se u njenom glasu nije čula čežnja, ni žaljenje što bar deo tog vremena nisu proveli zajedno.

„Možda ću ostati i duže. Sve zavisi...“

Srce joj je zaigralo. *Duže?* Uzalud je pokušala da umiri puls.

„Od čega?“

Nacerio se. „Od toga koliko se dobro uprava hotela stara o gostima.“

„Mi uvek dajemo sto deset posto od sebe“, odgovorila je namrgođeno, a onda shvatila da se šali, i pocrvenela je od stida.

„Što si tako napeta?“

„Izvini, nisam htela da ti tako odbrusim.“

Čudno ju je pogledao, kao da pokušava da joj pročita misli. „Je l' sve u redu, Em?“

„Sve je u najboljem redu“, slagala je, prekrstivši prste ispod pulta.

Malo puzanja pred Endrjuom Brodbentom, direktorom banke, i sve će biti u redu. Prihvatila je njegove pozive na večeru jer, na kraju krajeva, kad se sve drugo ostavi po strani, bio je mlad, šarmantan i ambiciozan muškarac. Međutim, nije se zanosila da je zainteresovan za nju lično. Hotel je bio u nezavidnoj finansijskoj situaciji, a banka je postajala nestrpljiva.

Kejn se namrštio dok je opreznim pogledom prelazio po prostoriji. „Da li ti je matori... Izvini, da li je Džordž još uvek tu?“

Em je potisnula strah od bankrota. To je bio njen način pozitivnog razmišljanja. Ukoliko se ne baviš problemom, on će možda i nestati. Negde je pročitala da čovek priziva ono o čemu razmišlja. „Ne, nije.“

„Da li je živ?“ Njegovo pitanje bilo je neuvijeno.

„Ko zna?“ Nije htela da kaže Kejnu ponižavajuću istinu. Ali, pogledao ju je ispitivački skupljenih očiju, pa je slegla ramenima i odgovorila: „On je... Otišao.“

„Otišao?“

„Ne bih da pričam o tome.“

Klimnuo je glavom. „A tvoja majka?“

„Imala je moždani udar pre dve godine.“

„Žao mi je što to čujem“, rekao je s grimasom. „Da li se oporavila? Da li je ovde s tobom?“

„Ne, u Fangareju je sa sestrom Merion, bolničarkom.“

„A, da, sećam se Merion.“

U želji da promeni bolnu temu, Ema ga je odsečno, u dahu, upitala: „Šta te dovodi u naše krajeve? Zašto si se vratio kući? Hoću reći, u Patiki Bej?“

„Bio sam poslom u Oklandu. Sad živim u Americi, i mislio sam...“

U Americi! Beskrajno daleko.

„...kad sam već ovde, da posetim majčin grob. Da obiđem rodni grad, podsetim se starih dobrih vremena.“ Napola se osmehnuo. „Da vidim šta ima novo.“

Stara dobra vremena. Od te tužne fraze zastao joj je dah. Uzburkanih misli, uzlupanog srca, Ema se trudila da se usredsredi na ono što je govorio. „Ništa se nije promenilo.“

Namrštio se. „Ne računajući *Delfin*.“ Čekao je, kao da želi detaljno objašnjenje.

„To je duga priča.“

Odmerio ju je. „Hoćeš li da mi je ispričaš?“

„Ne sad.“

Kejn je ljubopitljivo nakrivio glavu. „Ponosna kao i uvek, zar ne, Em? Još uvek misliš da sama možeš da se rveš sa svetom?“

Digla je bradu i uspela da ga pogleda u oči. „Ponekad nemamo izbora.“

„Uvek si se junačila. Čak i kao klinka.“

„Junačila? Ne bih rekla.“ Ovlažila je osušene usne. „Možda sam bila praktična, s obe noge na zemlji.“ Uz

osmeh se okrenula da uzme ključ s table. „Sad, ako si spreman, odvešću te do sobe.“

Kejn se namrštitio. Izgleda da imaju problem.

Možda je *on* problem. Možda je njegovo iznenadno pojavljivanje razlog što je sve izgledalo tako čudno, ali, iskreno rečeno, nije očekivao da će ona biti ovde.

Da li je baš tako? Ili je baš to očekivao?

Pogrešio je što se vratio u rodni grad, priznao je nerado. Ali morao je to da uradi, da se oslobodi prošlosti, da bi mogao da se posveti budućnosti. Samo što prošlost nije htela da ga pusti.

Trebalo je da je ignoriše i da se vrati u Kaliforniju istog dana kad je završio posao u Oklandu. Ali snažna želja da vidi Patiki Bej, duboka potreba da ponovo ode u Kristal Kouv, nije se mogla poreći.

Jednom, kad to izbaci iz svog bića, kad prođe kroz čistište uspomena, moći će da se vrati u Monterej, da se oženi s Kimberli za tri nedelje i da nastavi život prema planu.

„Imaš samo jedan kofer?“

Emin glas prenuo ga je iz razmišljanja. Obišla je pult i sad je stajala pred njim.

Zadržao je dah kad mu je pogled pao na mesto gde je šorts od isečenih farmerki otkrivao vrh tih dugih nogu i prešao preko bledoplave bluze, postrance vezane u čvor na struku, do savršeno oblih dojki.

Lepa devojka postala je lepa žena. Znao je da će tako biti.

Njena kosa i dalje ga je podsećala na osunčano klasje žita. Često je imao osećaj da njene, poput morskih dubina, tamnozeleno oči mogu da mu zavire u dušu. Toliko puta bio je zahvalan što ne može da mu pročita misli. Želje.

Predivan osmeh i dalje joj je obasjavao lice, ali uprkos tom sjaju, sad je izgledala umorno i iscedeno. Ne, pogrešio je. Poraženo. To je tačnije. Kao da je savija veliki teret koji nosi na ramenima.

Stomak mu se zgrčio. Nije mogao da podnese pomisao da se Ema muči, da pati. Hteo je da zna šta je uzrok tome. Možda može da pomogne. Ali ona nikad ne bi tražila pomoć. Uvek je sve radila po svome, makar i grešila. Da li i dalje gura glavu u pesak pred problemima? Ako je tako, bolje bi mu bilo da nastupa oprezno i pažljivo, inače će se zakopati tako da će joj samo noge viriti. Nažalost, ima samo nekoliko dana na raspolaganju.

„Da, samo jedan“, pružio je ruku da ga podigne.

Ema je posegla za koferom istovremeno. Njena ruka stigla je prva. Njegova nije mnogo zaostajala i spustila se preko njene.

Uzbuđenje joj je prostrujalo telom kad su im se ruke dodirnule, kad joj je njegov čvrsti stisak zarobio ruku na koferu. Osetila je njegovu toplinu, snagu. Preplavio je njeno biće isto kao nekada.

Koliko joj je nedostajao! Nedostajao joj je njegov dodir. Zadržala je dah kad joj se našao blizu i kad su im se pogledi sreli.

Bilo mi je sasvim dobro. Zašto si se vratio?

Ugrizavši se jako za donju usnu, pokušala je da smiri glupe, neobuzdane misli koje su joj se rojile po glavi.

Kejn joj je stavio drugu ruku blago pod bradu i podigao joj glavu da ga pogleda. „Ema, zar nećeš da zagrliš starog prijatelja?“

Trebalo je da kaže: *Ne, neću*. Htela je to da kaže, ali reči nisu izlazile. Izvukla je ruku, ispravila se, iščekujući. Disanje joj se ubrzalo. Bila je bez misli, kao da njeno telo bolje zna šta želi od njenog razuma. Jedan tren gledali su se u oči, i pomislila je da će joj srce stati.

Uhvativši je za ramena, privukao ju je i priljubio uz svoje snažno telo u radosnom, poletnom zagrljaju. Pretpostavljala je da je hteo da to bude prijateljski, platonski izraz naklonosti, ali proželi su je talasi žudnje. Stavila mu je ruke na leđa i stisla ga uz sebe.

„Drago mi je da te opet vidim, Ema.“

Pokušala je da kaže nešto, ali bez uspeha. Drhtave usne samo su izustile: „Takođe.“

U njegovom naručju svet je prestao da postoji. Samo je Kejn bio tu. Njegov dodir, njegov miris.

Nije bilo važno zašto je došao. Imala je priliku da opet bude s njim, makar i nakratko. Možda će joj ponovni susret pomoći da očisti uspomene i sećanja koji su se ukotvili duboko u njenoj podsvesti. Možda će sad moći da se oprostí s njim.

Šta bi se desilo ako mu kaže za Saru? Da li bi ostao? Da li bi uopšte mario za to, da li bi mu to uopšte nešto značilo? Možda joj ne bi bio zahvalan. Možda bi čak pomislio da ga ucenjuje.

Možda bi se okrenuo i odmah otišao, ponovo. Ema to nije želela.

U njegovom čvrstom zagrljaju, dok joj je srce ubrzano kucalo, a dah joj se prekidaó, Ema je znala da se ništa nije promenilo.

Kejn Hanter bio je jedini muškarac za nju.